

Gabriela
Adameșteanu

VOCI LA DISTANȚĂ

roman

Ediția a II-a, cu mici completări
și un dosar de presă

POLIROM
2023

Cuprins

Partea întâi

Țara urșilor

Capitolul 1.	Bătrânii trebuie împinși de la spate ca să plece ..	11
Capitolul 2.	Palatul Mariei Obrenovici	24
Capitolul 3.	Cei trei ursuleți	41
Capitolul 4.	Hăinuțe de rezervă	56
Capitolul 5.	Oameni noi și case vechi	68
Capitolul 6.	Copiii aleg cu mâna părinților	83
Capitolul 7.	Castelul	98
Capitolul 8.	Secrete bine ascunse în dulapurile de lenjerie ..	112
Capitolul 9.	Bătaia e ruptă din rai	126
Capitolul 10.	Apărând Televiziunea	142
Capitolul 11.	„Să nu te îndrăgostești de mine“	156
Capitolul 12.	Sărbătoarea remușcărilor	168

Partea a doua

Folderul Andei

Capitolul 13.	Letiția la spital	183
Capitolul 14.	Un șef de sală	192
Capitolul 15.	Vila secretă	202

Capitolul 16. Copii și părinți	212
Capitolul 17. Ostaticii <i>Familiei</i>	221
Capitolul 18. Sfârșit de vacanță	231
Capitolul 19. Barul Melody.....	242
Capitolul 20. Cumpătu	252
Capitolul 21. Pasiune maternă	261
Capitolul 22. O femeie descurcăreață	271
Capitolul 23. <i>The winner takes it all</i>	280
Capitolul 24. Viața începe de mai multe ori.....	291
<i>Dosar de presă</i>	305

Dar telefoanele Ramonei se înmulțeau, nu se intimidă nici dacă răspundea un copil, dimpotrivă, ținea să-și lase amprenta în spațiul familial, își silabisea numele ca să fie reținut, transmitea mesajul, mereu același, *și vă rog să-i spuneți să mă sune, e urgent, da-da, știe dânsul la ce telefon mă găsește!*

Trecuse timpul când se jenase de relația lor, acum o știa toată secția. Trecuse și cel când el îi interzisese să aibă vreun contact cu familia lui, și ea s-ar fi bâlbâit, i s-ar fi sugrumat vocea în receptor și ar fi închis imediat dacă i-ar fi călcat consemnul. Acum îl simțea dependent de trupul ei tânăr, de râsul ei ușor, de felul cum făceau dragoste, călăuziți mai puțin de el, ca altădată, cât de noutățile aduse de ea, cu altă curiozitate, cu altă îndrăzneală. Cu atuul zdrobitor al tinereții, voia s-o înfrunte pe posesoarea legală a bărbatului, să și-l dispute în văzul familiei, al lumii medicale și să obțină în final înfrângerea umilitoare a adversarei.

Își dorește oficializarea, poate chiar mai mult decât sexul cu el, s-a gândit la un moment dat Anda. *The winner takes it all/ The loser standing small/ Beside the victory/ That's her destiny.* Întâmplător, dintre toate melodiile formației ABBA, melodia preferată de Anda era, la vremea aceea, *The winner takes it all.*

★

Eforturile Ramonei au ajuns la un prim rezultat când Anda a reușit, în fine, să contureze prezența fizică a celei care îi tulbura atmosfera casei. Dar nici atunci n-a văzut-o ca pe un mare pericol. Căsătoria timpurie cu Andu, felul cum crescuseră împreună și, nu în ultimul rând, modelul

primei ei familii, neafectată grav de legătura doctorului Dragomir cu asistenta, mâna lui dreaptă la operații, au indus-o în eroare, va constata mai târziu. Ca și mama ei, Anda avea alături doi aliați puternici, copiii, pentru care Andu fusese mereu un tată grijuliu. *I was in your arms/ Thinking I belonged there/ I figured it made sense/ Building me a fence/ Building me a home/ Thinking I'd be strong there/ But I was a fool/ Playing by the rules.*

Iar mediul medical, se știe, din pricina stresului și a facilităților oferite de nopțile de gardă, practică sexul mai mult decât altele și îi acordă, de aceea, o importanță mai mică.

Numai că liniștea ei se cam spulberase. Era cu ochii pe ceas când venea și când pleca Andu, ciulea urechile când vorbea la telefon, îi umbla prin buzunare, chipurile ca să-i dea hainele la spălat, îi căuta în servietă, nici ea nu știa ce, după ce adormea, mângâind-o, platonice, pe cap.

Ramona pătrunsese în casa lor și discuția despre ea a intrat brusc într-un registru mai grav din cauza unui Andu tot mai buimac. Într-un moment când se simțea mai vinovat, sau dintr-o inconștientă vanitate de cocoș, sau dintr-un amestec al ambelor motive, sub presiunea aluziilor Andei, a recunoscut că Ramona *îl vânează* și că el a făcut greșeala să-i dea un timp atenție.

★

Când, după chestionări permanente, Andu a recunoscut o mică aventură, fără urmări, spunea el, cu tânăra colegă, Ramona a început s-o însoțească permanent, orice făcea, oriunde se afla. Anda se gândea la ea cu intensitatea unei

îndrăgostite, dar nu o plăcere extatică i se transmitea în tot corpul atunci când tânăra îi apărea în minte, ci o săgeta o durere ascuțită, umilitoare. Își imagina cum făceau dragoste în cămăruța de gardă a spitalului sau în vila de pe strada Roma a părinților ei, când aceștia erau plecați la cine știe ce ședințe: bucuria de a se trezi dimineața în același pat, periutele de dinți puse în același pahar, discuțiile profesionale încheiate cu o partidă de sex, cu atât mai intensă cu cât pericolul ca cineva să dea peste ei era mare.

Orice frază legată de lumea medicală sau de soțul ei o resimțea ca pe o aluzie răutăcioasă sau, ceea ce era și mai greu de suportat, compătimitoare. Chiar dacă Ramona ar fi fost bătrână sau urâtă, situația aceasta banală tot i-ar fi insuflat obișnuitul sentiment de inferioritate: probabil îi lipsea ceva ce soțul ei găsisese la cealaltă. Nu erau doar ale ei nici furia, nici suferința. Veneau de foarte departe, dintr-o străveche competiție între femele pentru mascul, care a născut apoi legenda geloasei Hera, zeița unei căsnicii mereu asediate de nimfe.

Obsesiile astea cocliseră și mai tare relația cu Andu, redusă la reproșurile ei acrite și la sexul grăbit cu care el încerca să le oprească. Ori să-și dovedească atașamentul slăbit. Nu mai era al ei, dar nici al celeilalte, pentru că nu plecaseră de acasă. Și nici n-avea s-o facă, se gândea Anda, cu un mic sentiment de victorie asediată.

★

Justifică asta propria ei derivă, pe care a îngropat-o atât de bine în ea, încât abia și-o mai amintește?

Așa cum i-a povestit Letiției, Sandi a venit, într-adevăr, cu scuze, flori, bomboane și mulțumiri după ce David a ieșit din convalescență. Anda uitase de el, abia l-a recunoscut. Ajunsese la sfârșitul programului și se pregătea să plece. El i-a propus s-o ducă acasă cu mașina, fiindcă o încărcase cu cadouri, dar și fiindcă locuia în apropiere, în blocul turn de pe Cheiul Dâmboviței, lângă Operetă.

Pe drum, bun observator, dar lipsit de diplomație cum era, văzând-o că răspunde doar cu da și nu la orice discuție începea cu ea, a întrebat-o direct de ce i s-au înecat corăbiile. Nu-și amintește explicația ei, doar că, destul de curând, i se confesa, și nu oriunde, ci chiar în patul lui conjugal.

S-a nimerit că Sandi își dusesese soția și copiii la Predeal, urma să vină și el, dar n-a mai ajuns. A tot amânat, în fiecare din zilele următoare, ca să se întâlnească cu Anda. Acel prim episod al lor, intens, n-a durat mai mult de o săptămână.

De ce i-a spus tocmai lui secretele, ea, care știa atât de bine să și le țină, încât mama ei n-a ajuns niciodată la vreunul? Fiindcă era din afara cercului ei. Un străin atașat de doctorița care-i salvase copilul. Putea să-i spună orice, pentru că n-avea să-l mai vadă după acele câteva zile, chiar dacă făcea dragoste atât de bine cu el.

*

„E o simplă aventură sau e ceva mai serios? Doar asta ar trebui să mă intereseze, nu?“, își amintește că l-a întrebat.

Nu se gândea la ce li se întâmpla lor, ci Ramonei cu Andu.

El se răsucise spre ea, îi zâmbise, fără să răspundă, și-i trăsese capul pe umărul lui. Avea ceva de profesionist în

afecțiunea lui, de bărbat căsătorit vreme îndelungată, învățat să stea zilnic, ani în șir, cu o femeie, să aibă grijă de ea.

Simțise mila lui grijulie care o clasase, gestul reflex al unui bărbat obișnuit să categorizeze femeile cu care ajunge în pat. *Dezamăgită, înșelată, neglijată* trebuie să fi fost eticheta lipită pe ea. Nu se simțise umilită de clasificarea lui, fiindcă atunci îi era indiferent ce gândea despre ea.

Inutil caută uneori în fotografiile vechi chipul dulce și încă tânăr al femeii care a fost ea: o necunoscută, azi, cu pulsuni și decizii greu de înțeles. Din filmul celor câteva zile păstrează doar imagini dispartate și câte un gând fulgurant, ca textul unei benzi desenate. Dar rapiditatea cu care ajunsese atât de iute în patul altui bărbat îi spune că a început ca o răzbunare. N-a vrut să abandoneze cuibul care putrezea și să-și facă altul, nou, cu altă zburătoare. A vrut să-și permită și ea ceea ce își permisesese Andu. Iar faptul că el n-avea s-o afle niciodată îi marea satisfacția.

*

A purtat, zile întregi, în ea o bucurie violentă care îi întinerise simțurile. Și-o reamintește, fulgerător, și o cuprinde iar o stare de bine, înrudită cu cea de atunci. Zgomotul neîntrerupt al orașului și vâjâitul mașinilor răspundeau nerăbdării ei când se îndrepta spre apartamentul lui. Respira cu lăcomie aerul umed de la ploile torențiale ale acelei primăveri, plin de aroma corcodușilor înfloriți peste noapte, imense pete albe, pointilliste, decupate în întuneric. Orașul devenise neașteptat de alb și curat, frunzele mototolite, umede, lucioase și pline se desfăceau sub ochii ei. I-ar fi plăcut să stea amândoi, într-o alăturare

casnică, în șezlonguri, ținându-se de mână, într-o curte încălzită de soarele blând.

Primăvara irupsese cu violență în ea, își zâmbea singură în baie privindu-și în oglindă chipul tras, ochii încercănați după noaptea petrecută cu Sandi, sub pretextul unei gărzi, când Andu rămăsese cu copiii. Jocul de-a dragostea îi lărgise privirea. Tot ce se petrecea în jur avea ecou, de parcă bărbatul al cărui trup masiv, de fost alergător, îl purta în simțurile ei ar fi putut vedea tot ce vedea ea.

Încetase să se mai gândească tot timpul la Ramona și la Andu. Nu era nici speriată, nici temătoare de ce făcuseră ei. Stătuse țeapănă, nemișcată doar când simțise zvârcolirea lui Sandi în pat, încercările lui să adoarmă. Câteodată el se întorcea și-i ciufulea părul, blând. „Mă supără că tu nu te miști ca să adorm“, i-a spus. Parcă se uita din afară cineva la ei, simțea privirea care le înregistra vorbele, puțin ca la teatru. O piesă, un film, o repetiție, pe care o tot luau de la capăt.

★

Se mira că nu se păstrează nicio urmă a pericolului violent pe care îl purta în ea în timp ce-și ducea viața obișnuită la spital, prin casă, la ședințele cu părinții sau vorbea cu un Andu tot mai absent. Folosea aceleași cuvinte pe care el le aștepta și-i făcea aceleași reproșuri, iar el se crispa pe loc, nega ori pleca fără o vorbă din cameră. Pentru că nu mai avea de mult ochi pentru ea, n-a văzut că era doar umbra geloziei, doar umbra reproșurilor ei de altădată. Era o umbră tot ce trăise în ultimii ani, în schimb tot ce se petrecuse în acele nopți, fiecare amintire a ceea ce trăise, îi